

တိုက်စိုး၏အမှာစာ	၉
၁၉၃၃	
၁။ ဖိုးမာဒင်	၁၇
၂။ ကြင်မည့်သူ	၂၃
၁၉၃၄	
၃။ ပုဂံချေး	၃၃
၄။ ဦးသောဘိတနှင့် ကိုခင်	၄၁
၅။ ပြည်ကြီးဘာယာ	၄၁
၆။ အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး	၉၃
၇။ နတ်ပြည်က ဝတ္ထု (တာဝတိံသာခေတ်စမ်းဘောသံ)	၁၀၂
၁၉၃၅	
၈။ သော့တွဲနှင့် နတ်ရုပ်	၁၀၈
၁၉၃၇	
၉။ အချစ်နှင့် စစ်ပွဲ	၁၁၇
၁၀။ သူမယား	၁၂၄

အမှာစာ

ဤစာအုပ်တွင် ဇော်ဂျီ၏ဝတ္ထုတို ဆယ်ပုဒ်ပါ၏။ ယင်းတို့အနက် ပြည်ကြီးဘာယာ ကလွဲလျှင် ကျန်အားလုံးသည် အစ အလယ် အဆုံး ပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ အစမှ အဆုံးသို့ ရေးစရာများ ချောခနဲ တန်းဝင်ကာ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အပြီးဖတ်နိုင်သော စာမျိုးပါပေ။ ဝတ္ထုလာ-ဇာတ်ကောင်၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမှုအရာ၊ ဝတ္ထုလာ-အဖြစ်အပျက်၊ ဝတ္ထုလာ-ကာလဒေသ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ အာဘော် နှလုံးသွင်း စသည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဝတ္ထုအဆုံးတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု တပေါင်းတည်း ဖြစ်နေသော စာမျိုးပါပေ။

ဤတွင် ဇော်ဂျီသည် မြန်မာ့ရိုးရာလေ့၊ မြန်မာမှုနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့သည့်အလျောက် သူ့ဝတ္ထုတိုများတွင် တောအရိပ် လွှမ်းနေသည့်အပြင် ဇာတ်စကား၊ ပါဠိကျမ်းဂန်-စကား၊ ထီးသုံးဆန်းသုံးစကား၊ ကျေးလက်စကား သူ့နေရာနှင့် သူ့ပီပီသသ သုံးစွဲထားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်လေသည်။

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်စီ ကြည့်ကြည့်အံ့။

တာဝတိံသာ ခေတ်စမ်းဘောသံ ဝတ္ထု (နတ်ပြည်က ဝတ္ထု)သည် လူ့ပြည်က ဘောလုံးပွဲကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပြဿနာပေါ်ရသည့် အကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ၁၉၃၄ ခုနှစ် ရန်ကုန် ဘီအေအေ

(အောင်ဆန်း) ကွင်း၌ ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းက ပုလိပ်ဘောလုံးအသင်းကို သုံးရုံး နှစ်ရုံးဖြင့် အနိုင်ရခဲ့၏။ ယခင် နှစ်နှစ်ဆက်၍လည်း အခြား ဘောလုံးအသင်းများကို အနိုင်ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တစ်နိုင်ငံလုံး ကျော်ကြားသွားတော့သည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ် ဘောလုံးပွဲတွင်ကား ရန်ကုန်က ဘောလုံးပရိသတ်သာ မက ပြည်၊ ညောင်လေးပင်၊ ပဲခူး စသော ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှ ဘောလုံးဝါသနာအိုးများသည် ပြည်တော်ချစ် ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းကို လာရောက်အားပေးကြ၍ နေ့စဉ်ပိုင်းကပင် ကွင်းတစ်ခုလုံး လူပြည့်လှုံနေသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုနှစ်တွင် တံခွန်စိုက် ဖလားဆု အပိုင်ရခဲ့သည့် အတွက်လည်း ကောလိပ်ဘက်၌ အငြိမ်းပွဲများ အကြီးအကျယ် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။

ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ဇော်ဂျီက ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်း ကပွတ်နိမောင်ဝင်း ကန်လိုက်သော ဘောလုံးအချိန်ကြောင့် ဘောလုံးပွဲကြည့်ရန် မာတလီနတ်သား စီးလာသော ဝေဇယန္တရထား နံရံကို လမ်းခုလတ်၌ လာမှန်ပြီး ရွံစင်ကုန်ပုံ၊ ရထားခိုးစီးသည်ကို မိသွားသောကြောင့် သိကြားမင်း စိတ်ဆိုးကာ မာတလီနတ်သားကို ဒဏ်ခတ်မည်ပြုပုံ၊ ဘောလုံးပွဲ နှာမည်ကြီးလှ၍ အချိန်မီသွားရကြောင်း ဆင်ခြေပေးပုံ၊ သိကြားမင်း သဘောပေါက်အောင် ဝိသကြံနတ်သားက နတ်တန်ခိုးဖြင့် တာဝတိံသာ၌ အလားတူ ဘောလုံးပွဲ ဖန်ဆင်းပြရပုံ၊ ဘီအေအေကွင်းက ထွက်လာသော ဘောလုံးလေသံအတိုင်း ပညာသိခနတ်သားက စောင်းတီးပြခဲ့ရာ နတ်ပရိသတ်များ ရင်သံရွှေမော်ဖြစ်ရပုံ၊ ပညာသိခနတ်သား၏ စောင်းလက်သံ စွမ်းရည်ကြောင့် သူရိယဝစ္ဆ နတ်သမီး သူ့နောက်ပါသွားပုံ... စသည်ဖြင့် ဘောလုံးမြေစွမ်းကို ချွဲကား၍ ထောမနာ စာပြုခဲ့လေသည်။

ဤသည်မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာ ဇော်ဂျီက ပရိသတ် တစ်ခုကြည့်ရအောင် ဖြေပြင်မှ အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် ဘောလုံးကျော်စောသတင်း ရောက်လေဟန် ပုံကြီးချဲ့လိုက်ခြင်းဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာဇော်ဂျီက အဆုံးအမ သဘောပုံဆောင်ပြလိုက်သည်မှာကား ပုဂံချေး (ဝတ္ထု) ဖြစ်လေသည်။

ရှေးက ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ ပညာရပ်များကို ပေပုရဂိုက်ပေါ်တွင် ရေးကူးမှတ်သားထားမြဲ ဖြစ်၏။ အကြင်သူသည် အကြောင်းအချက် တစ်ခုခုကို သိလို

သည့်ဆိုအံ့။ ထိုသူသည် ပေထုပ်ထဲတွင် ရှာရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပေပုရဂိုက်တွင် ကိန်းအောင်နေကြသော ဗဟုသုတ အသီးသီး၏ မူလဘူတသည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ဒိဋ္ဌဓမ္မလောကဖြစ်ကြောင်းကို လူအများ သတိမမူ ရှိတတ်ကြသည်။ လူအများ သတိမူလေအောင်ဟု ဇော်ဂျီက ပုဂံချေးတွင် ပုံဆောင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နည်းနည်းချဲ့ရသော် (ရှေးခေတ်) တရုတ်မင်းက ပညာစမ်းလိုသောသဘောဖြင့် ပုဂံမင်းထံ ပုဂ္ဂလေးပို့ခဲ့ပုံ၊ ပုဂံမင်း အမိန့်ဖြင့် သူခမိန့်များက ပေပုရဂိုက်ထဲတွင် အဖြေရှာကြပုံ၊ အဖြေမတွေ့၍ မောင်းကြော်ငြာပြီး ဖြေနိုင်သူကို ရှာခဲ့ရာ ကျေးတောသား လည်း သမားက အဖြေမှန် ပေးနိုင်ပုံ၊ အဖြေရှာရာကို စမ်းစမ်းကြည့်သော် လူအမျိုးမျိုး ကျက်စားရာ၊ အလုပ်မျိုးစုံရာ ပုဂံချေးကို လက်ညှိုးညှပ်ပုံ ဖော်ပြ၍ နန်းတွင်း သူခမိန့်များ၏ စာသံပါပါ တင်လျှောက်ချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလေသည်။

...စင်စစ် ဤပြဿနာသည် ကျွမ်းဟောင်းများ၌မရှိ။ ကိုးကားချက်လည်း မဟုတ်၊ ပညာရှိ လက္ခဏာလည်း မပါ။ ကလေးသူငယ်တို့ စကားထာဝဂ်တစ်စုံ ကစားသည်နှင့်ပင် တူလှပါသည်။ ကျွမ်းဟောင်းနှင့် ကင်း၍ မစဉ်းစားချင်ထသော၊ ကျွမ်းဟောင်းနှင့် ကင်း၍ စကားမဆိုချင်ထသော ကျွန်တော်တို့သည် ကျွမ်းစကား မဟုတ်၊ ကျွမ်းထွက် မဟုတ်သော ထိုစာသိမ် စာငယ်ကို အရေးမယူလိုပါ။

ဤသို့ဖြင့် ဇော်ဂျီက သဘာဝယုတ္တိထက် အာဂမယုတ္တိ အားထားသည့်အဖြစ်ကို စောင်း၍ ချိတ်၍ ပြခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် အဆုံးမရောက်ခဲ့သော ပြည်ကြီးဘာယာ (ဝတ္ထု)တွင် ဇော်ဂျီ၏ အာဘော်သည် သိသိသာသာ ပါလာခဲ့လေသည်။ ပထမဝတ္ထုမှာကဲ့သို့ပင် ပြည်ကြီးဘာယာ တွင်လည်း ဇာတ်ကောင်များမှာ ကိုယ့်စရိုက် ကိုယ့်ဘာသာ အလျောက် လှုပ်ရှားကြသည် မဟုတ်။ ဇော်ဂျီ စေသည့်အတိုင်း လှုပ်ရှားပြောဆိုကြရလေသည်သာ ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့တွင် ပြည်မသိ စာရာ(ကသီ)ဟု သော ဆိုရိုးစကား ရှိ၏။ ဤတွင် ဗနှင့် ရ စာလုံးပေါင်းပြောင်း၍ ပြည်ကြီးဘာယာပြည်တစ်ခုကို ဇော်ဂျီ စ တည်သည်။ ထိုအခါ ပြည်ကြီးဘာယာ၌ ဆင်းရဲသားများ ဆင်းရဲတွင်းမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ပုံ၊ သူတို့ ဆင်းရဲကြုံရသည်မှာ

ဓမ္မတာ၊ မင်းစိုးရာဇာမှာမူ ကိုယ့်ဘုန်းကိုယ်က အလျောက် အုပ်ချုပ်ရမ္မဟု ဘုန်းရှင်ကံရှင် ဆိုသူများက လူအများကို နားသွင်းထားပုံ၊ စိတ်(အ)သံထက် ဟိတ်ဟန်ကနေသော စကားတန်ဆာ၊ နားတန်ဆာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကဗျာများကို မင်း နားဝင်ပုံ၊ အာဂမယုတ္တိသမားတွေ မင်းပေါက် စိုးပေါက် ရှိပုံ၊ စေတီဘုရား ပေါသလောက် အတိုက်အခိုက် အလှအယက် အလိမ်အကောက် အခြေအနေ ဖြစ်နေပုံ စသည်ဖြင့် လက်တွေ့နှင့်အပြော ကင်းကွာနေသော လောကကို ဇာတ်ကောင်တွေ သွင်းကာ သရော်ခဲ့လေသည်။

ဖိုးမာဒင်၊ အချစ်နှင့်စစ်ပွဲ၊ ကြင်မည့်သူ (ဝတ္ထု)တို့တွင်ကား လူ့ကိုယ်နှုတ်နှလုံး အမှုအရာ သရုပ်ဖော်ခြင်းအမှု စတင် ပါလာခဲ့လေသည်။

ဖိုးမာဒင် တွင် ယမင်းရပ်ကလေးကို ကျောပိုးကာ ရုပ်သေးပညာဖြင့် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် (အ)ဖိုးမာဒင် အသက်မွေးပုံ၊ အရပ်ကြီးဆွဲကာ ဆွဲကာနှင့် သူ သိဆိုတစ်ကြေးသံကို လူအများ ကြည်ဖောနေသည့်အခါ ဘဝင်ရွှေ နှစ်သိမ့်ဟန်လက္ခဏာ အရိပ်အယောင်ပြပုံ၊ ကျန်အချိန်များတွင်မူ ငေးတိငေးမောနေတတ်၍ လူတွေနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံတတ်ပုံ၊ သူ့နေရေး ထိုင်ရေး ကျန်းမာရေးတို့တွင် အမှတ်တမဲ့ ရှိပုံ စသည်ဖြင့် အလေးပေးဖော်ပြလေသည်။ အဘိုးအို ခန္ဓာစသည့်အဖြစ်ကား သာမညသာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် အချစ်နှင့်စစ်ပွဲ (ဝတ္ထု)သည် ဘုရင် တပင်ရွှေထီးနှင့် ယောက်ဖတော် ဘုရင့်နောင် (ကျော်ထင်နော်ရထာ) တို့၏ ပြည်တိုက်ပွဲအကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြည်မြို့ကိုတိုက်ရန် သူတို့၏ကြည်းတပ်၊ ရေတပ် ချီတက်ပုံ၊ ထို့နောက် ည၌အချိန်တွင် ဘုရင်တပင်ရွှေထီး၏ လှော်ကားတွေက ပြည်မင်းရေတပ်ကို တိုက်ချည်ဆုတ်ချည်နှင့် အင်ပျောကျွန်းရောက်အောင် စစ်ရေးငင်ပုံ၊ လှော်ကားကို ထွက်လိုက်သော ပြည်ရေတပ်ကို ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ပုန်းနေသော မြန်မာရေတပ်သားများက ညှပ်တိုက်သဖြင့် အနိုင်ရပုံ အကြောင်းသည် ရာဇဝင်ကြီးများ၌ အမြဲတိကျ ပါ ပါ၏။ ဤတွင် ဝတ္ထုရေးဆရာ ဇော်ဂျီက ဖန်တီးခဲ့သည်မှာ အင်ပျောကျွန်းထက်တွင် ဘုရင်တပင်ရွှေထီး၏ ရေတပ်သည်လည်းကောင်း၊ ပြည်မြို့ တောင်ဘက် ကုန်းထက်တွင် ဘုရင့်နောင်၏ ကြည်းတပ်သည်လည်းကောင်း စခန်းချနေလေသည်။ ဘုရင့်

နောင်နှင့်အတူ ကြင်ယာတော် သခင်ကြီးလည်း ပါလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ တစ်ညနေတွင် တပ်စခန်းအနီးရှိ စေတီသို့ သူတို့စုန်းမောင်နှံ သွားရောက် ပူးမြော်ကြမည်ဟု အားခံထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင့်နောင်၏ ကုန်းတပ်သားများသည် ပြည်ကိုတိုက်ရာ အရေးမလှ။ ဘုရင့်နောင်မှာလည်း သခင်ကြီးနှင့်အတူ ဘုရားမသွားနိုင်ဘဲ စံအိမ်တော် လျောင်းတော်ဦး၌ တိုက်ရေးခိုက်ရေး အကြံထုတ်နေရသည်။ ထိုအခိုက် သခင်ကြီး စံနေသည့် ကြာခြည်ခန်းအတွင်းမှ အော်သံကြားလိုက်၍ ဘုရင့်နောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ပြေးအဝင်၊ သခင်ကြီးက အခန်းဝတွင် ကန်လန်ချည်ထားသော ပိုးပေါက် သွားတိုးမိလေသည်။ ဤတွင်မှ သခင်ကြီး၏စိတ်ကူးကို သဘောပေါက်ကာ ဘုရင် တပင်ရွှေထီးနှင့်အတူ စစ်ပရိယာယ်ပြောင်း၊ စစ်လည်း အနိုင်ရလေသည်။ ဘုရားအတူတက်ရန် သခင်ကြီး၏ အလိုကိုလည်း ပြည့်နိုင်တော့သည်။ ဤသည်ကား မိန်းမသား စိတ်အကြောင်း တစေတစောင်း ဖွဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် ကြင်မည့်သူ (ဝတ္ထု)တွင် မုန်ဟင်းခါးဆိုင်ဝန်းကျင်၌ အပျိုချော မကျောစိန်နှင့် လူပျိုကလေး မောင်ဘမြိုင်တို့၏ မချစ်ပုံပုံ ချစ်ပုံပုံ ဇာတ်လမ်းသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဇာတ်လမ်းသည် ဆီလျော်သော အဆုံးမရောက်ခဲ့ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ရန်ကုန်သို့ မောင်ဘမြိုင် အသွားအပြန် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်အကြာ မကျောစိန်နှင့် လိပ်ပတ်လည်အောင် သူ စကားမပြောမိ၍လား မသိ၊ ကလေးမကလေး အသက်ဆုံးရပုံမှာ တမင်ဇာတ်မှာအောင် လုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု၏ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ရပ်ပင်။

ဇော်ဂျီသည် အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး၊ ဦးသောဘိတနှင့် ကိုခင်၊ သော့တွဲနှင့် နတ်ရုပ်၊ သူမယား ဝတ္ထုတိုများတွင်မူ လောကသဘာဝ၊ လူ့သဘာဝကို ပီပီပြင်ပြင် ပြလာခဲ့လေသည်။

အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး (ဝတ္ထု)သည် လူကြီးမိဘနှင့် တစ်မျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တစ်ဖုံ သဟဇာတ ဖြစ်နေသော ကလေးသူငယ်အဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။ မြေးဖြစ်သူ အောင်ဘော်သည် အဘိုး၏ မေတ္တာရိပ် ခိုလှုံရ၍ စိတ်လုံခြုံသည်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကို အစောသဟဲပြုရ၍ စိတ်ပျော်သည်။ တောသဘာဝနှင့်လည်း နေသားတကျ ရှိလေသည်။ ဤသဘောပေါ်အောင် ဇာတ်လမ်း အစအဆုံး သယ်သွားလေသည်။

တစ်ဖန် ဦးသောဘိတနှင့် ကိုခင် (ဝတ္ထု)သည် လင်သားကို ဂရုစိုက်သော မိန်းမအဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။ ဇော်ဂျီသည် မိန်းမတွေ မကောင်းကြောင်း ရေးသော ကျမ်းစာအုပ်တွေ ဖတ်နေရမည့် အရှင်ဦးသောဘိတကို တစ်ဖက်တွင် အရိပ်အယောင်ပြု၍၊ ဇနီးသည်နှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် စကားပြောနေသည့် ကိုခင်ကို အနီးကပ် လှုပ်ရှားပြုလေသည်။ ငယ်ဖြူရဟန်း၏ စာတွေအမြင်နှင့် စိတ်ချမ်းသာသော အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ အတွေ့အကြုံကို အားပြိုင်သဘော ပြုလေသည်။ ထိုရွှေခင်းကို ဖြည့်ပေးလိုက်သည်မှာ ဝတ္ထု အစ အလယ်အဆုံးတွင် ပါနေသော ကျီးအာသံပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်လည်း ဆိုင်၏။ မရှိသည်ကို အရှိလုပ်မှု၊ ဟန်ရောပါရေးပြမှု၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လှည့်စားမှု စသော လူသတ္တဝါ ယောက်ျားမိန်းမတို့၏ ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်ကလေးများနှင့်လည်း ဆိုင်၏။ ဤသည်ကို ဇော်ဂျီက ဟာသနော၍ ပြောပြလေသည်။

သော့တွဲနှင့် နတ်ရုပ် (ဝတ္ထု)တွင် မုဆိုးဖိုကိုချိပ်မှာ အဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် စကားပြောတတ်၍ စကားပြောသည့်အခါတိုင်း လည်ပင်းတွင် ထိုးထားသော ဆေးနီ နတ်ရုပ်နှစ်ရုပ်မှာ ကြည့်၍ကောင်းပုံ၊ မုဆိုးမ မရွှေပွင့်မှာ လက်တွင် ကျားခေါင်းလက်ကောက် ဝတ်ထား၍ သော့တွဲပန်းပေါ်တင်ကာ ကိုချိပ်စကားပြောသည်ကို နားထောင်တတ်ပုံ၊ ကိုချိပ်မှာ လူစွမ်းလူစ ရှိသည်ဟု မရွှေပွင့်က ထင်၍၊ မရွှေပွင့်မှာ ငွေစကြေးစ ရှိသည်ဟု ကိုချိပ်က ထင်ပုံ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထင်ကြီးပြီး အိမ်ထောင်ပြုကြပုံ၊ သို့ရာတွင် အထင်နှင့် လက်တွေ့ မကိုက်သဖြင့် လင်မယား ကွဲကြပုံ၊ မရွှေပွင့်မှာ ဇာတ်ထဲတွင် နတ်ကတော်အဖြစ် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်မွေးရ၍ ကိုချိပ်မှာ ဆိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုတွင် နောက်ထိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရပုံ၊ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကိုချိပ်ပါသော ဆိုင်းအဖွဲ့နှင့် မရွှေပွင့်ပါသော ဇာတ်အဖွဲ့တို့ တွဲမိပြီး သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြပုံကို ဇော်ဂျီက ရေးပြု၍ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်တမ်း တင်လေသည်။

- ယခုအခါတွင် ကိုချိပ်၏ လည်ပင်းက ဆေးနီနတ်ရုပ် နှစ်ရုပ်သည် ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်တွင် ကွယ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ မရွှေပွင့်၏ ပန်းပေါ်၌လည်း သော့တွဲကြီး မရှိတော့ပြီ။

- 'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မရွှေပွင့်ရယ်'

- မရွှေပွင့်မှာ မျက်ရည်များ ပိုင်း၍ လာလေသည်။

- 'ကဲကွယ်၊ မင်း နတ်ကတော် မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ငါပဲ မင်းသားကြီး လုပ်ပြီး ကျေးပါ့မယ်။ အခု ဒီဇာတ်ထဲမှာ မင်းသားကြီးတစ်ယောက် လိုတယ်လို့ ကြားရတယ်'

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြ၍ စိတ်အေးချမ်းရသည့်အဖြစ်ကို အလေးပေးလိုသော သဘောဖြင့်လည်း ဝတ္ထုအဆုံးတွင် ဇာတ်ထဲက ဝန်ကြီးလေးပါးနှင့် ရှင်ဘုရင်သည် တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆွေးနွေးရာမှ တိုင်းပြည်အေးချမ်းသဖြင့် ဘုရင်မင်းကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရကြောင်းစကားကို ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမယား (ဝတ္ထု) တွင်ကား ဈေးသည်မ မဖော့သည် ကုန်စိမ်းရောင်း၍ အိမ်ထောင်တာဝန် ထမ်းရ၏။ လင်ဖြစ်သူ ကိုဆင်ကမူ အိမ်၌သာနေ၍ ကလေးထိန်းသည်။ ထမင်း ဟင်း ချက်သည်။ သို့ရာတွင် အရပ်ထဲက မင်္ဂလာဆောင်တွင် ကိုဆင် မင်္ဂလာဩဘာစကားပြောသည်ကို မဖော့ ဂုဏ်ယူလေသည်။ ထို့ပြင် လင်ယောက်ျားရှိ၍ အရပ်ထဲက အရက်သမား လူရမ်းကားရန်ကို သူ ကြောက်စရာမလို။ ဤတွင် မိန်းမလုပ်စာ ထိုင်စားသည်ဟု သူများကဲ့ရဲ့သည်ကို ကိုဆင် ခံပြင်းလာခဲ့သည်။ ကိုဆင် လယ်ထွန်ကြည့်၊ ဝါးရောင်းကြည့်လေသည်။ မအောင်မြင်။ ထိုအခါ စိတ်တစ်မျိုးပေါ်ကာ ခေတ္တခဏ ဆို၍ ရဟန်းတက်လေသည်။ မဖော့လည်း အိမ်စောင့်ရှောက်ရန် တခြားရွာမှ အဒေါ်ကို ခေါ်ထားရ၏။ သုံးလလောက်ကြာသော် အဒေါ်က သူ့ရွာကို ပြန်ချင်နေလေပြီ။ မဖော့သည် အိမ်သို့ ဆွမ်းလာစားလေ့ရှိသော ဦးပွဲင်း (ကိုဆင်)ကို လူထွက်ဖို့ လျှောက်ကြည့်ရာ သင်္ကန်း၏ အရိပ်အာဝါသ အေးမြလှကြောင်းသာ ပါဠိဂါထာတွေ ရွတ်၍ ပြန်မြဲလေသည်။ မဖော့လည်း ကြံရာမရဖြစ်ကာ အသိမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တိုင်းပင်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးပွဲင်း ဆွမ်းစားကြမည့် တစ်နေ့၌ မဖော့သည် ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားလေသည်။ အထုပ်အပိုးတွေလည်း အိမ်တစ်နေရာတွင် ချထားသည်။ လှည်းတစ်စီးလည်း အိမ်ရှေ့တွင် ပြင်ထားသည်။ ဦးပွဲင်း ဆွမ်းစားပြီးချိန်၌ မဖော့က မိမိတို့ သားအမိသည် အဒေါ်ရွာသို့ ပြောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးပွဲင်းနှင့်

ဘဝချင်း ခြားနေပြီဖြစ်၍ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ လုပ်ပေးစေချင်ကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ဦးပွဲင်းမှာ လင်ခန်း မယားခန်း ပြတ်မလိုလို ထင်နေသော်လည်း လောကီသားသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဝတ္ထုကို ဇော်ဂျီ သေသေသပ်သပ် အဆုံးသတ်လိုက်ပုံမှာ-

- 'ယခုလို လျှောက်ထားရတာဟာ နှစ်ဖက်အကျိုးကို ကြည့်ပြီး လျှောက်ထားရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးပွဲင်းကြီးလည်း တရားတော်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် အားထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်မမှာလည်း အခြား အားကိုးအားထားကို တွေ့ပါက...'

- 'ဟာ၊ နင်တို့ ဒွေးလေးရွာမှာ ထန်းရည်သမား အလွန်ပေါတယ်ဟာ။ ငါ လူထွက်ပါတော့မယ် ဟာ' ဟု ပြော၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မဖော့ ကိုဆင်၏မယား ဖြစ်ရပြန်လေသတည်း။

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

တိုက်စိုး
၆-၂-၉၉